

РЕШЕНИЕ

№ 2789

гр. София, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-II-Г, в закрито заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Михаил Ал. Малчев
Божидар Ив. Стаевски

като разгледа докладваното от Михаил Ал. Малчев Въззивно гражданско дело № 20221100510169 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 435 ГПК - чл. 438 ГПК.

Образувано е по жалба вх. № 78776/17.08.2022 г. по входящия регистър на ЧСИ М.П., рег. № 851 на КЧСИ, депозирана от длъжника по изпълнението – „С.В.“ АД, ЕИК ***** срещу постановление за разноси от 01.08.2022 г. с изх. № 43958/01.08.2022 г. по изпълнително дело № 20228510402027 по описа на ЧСИ М.П., рег. № 851 на КЧСИ. С обжалваното постановление съдебният изпълнител е приел да намали размера на приетото за събиране адвокатско възнаграждение от 800 лв. на 400 лв.

Жалбоподателят посочва, че вземането по изпълнителния лист било за 502.50 лв., а начислените разноси били в пъти повече. Неясно било защо вискатели били двете дружества, а не посоченото в изпълнителния лист лице. Двете дружества били свързани лица, а С.В. получил още 13 покани по изпълнителни дела с тези вискатели. Поддържа, че налице била злоупотреба с право както от тези дружества, така и от съдебния изпълнител. С начислените адвокатски възнаграждения се постигал противоположен резултат. Нямало основание да се приложат минимални размери по Наредбата №1/2004г., защото това не било оправдано с оглед размер на вземането по изпълнителния лист. Претендира разноси и оспорва поради прекомерност претенцията за разноси на насрещната страна.

Ответниците по жалбата и вискатели по изпълнителното дело - „Б.С.М.“ ЕООД, ЕИК:***** и „Г.С.У.“ ЕООД, ЕИК:*****, са оспорили жалбата. Излагат подробни съображения, че тя е неоснователна. Заявяват, че са извършени действия по водене и по образуване на изпълнителното дело, същото било образувано за цялата сума по

изпълнителния лист. Претендират присъждане на разноски в настоящото производство.

По делото са депозиран мотиви на ЧСИ, сочещи че постановлението е законосъобразно, начислено било възнаграждение за адвокат при прилагане на разпоредбите на Наредба № 1/2004 г., а таксата по т. 26 от Тарифата била общо 109.37 лв.

Настоящият съдебен състав, като взе предвид постъпилата жалба и материалите по делото, намира следното от фактическа страна:

На 15.07.2022 г. в кантората на ЧСИ М.П. с рег. № 851 е образувано изпълнително дело № 20228510402027 въз основа на изпълнителен лист, издаден на 22.10.2021 г. от Софийски районен съд на основание решение по гр. дело № 64337 от 2020 г., с вискатели „Б.С.М.“ ЕООД и „Г.С.У.“ ЕООД, и длъжник „С.В.“ АД.

На 20.07.2022 г. на длъжника е връчена покана за доброволно изпълнение с изх. № 40710/15.07.2022 г. В поканата за доброволно изпълнение е посочен общият размер на приетите по делото за събиране разноски на вискателя от 800.00 лв. за адвокатско възнаграждение.

На 21.07.2022 г. е изискана справка от регистъра на Национална агенция за приходите за наличие/ липса на задължения.

На 22.07.2022 г. длъжникът е депозирал възражение с вх. № 69015 /22.07.2022 г. по делото срещу размера на разноските, с искане адвокатското възнаграждение да бъде намалено до 200 лв. - за образуване на изпълнителното дело на основание чл. 10, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съответно да бъде намален размерът на пропорционалната такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ.

На 01.08.2022 г. с постановление за разноски с изх. № 43958/01.08.2022 г. съдебният изпълнител е приел да намали адвокатското възнаграждение до размер на 400 лв. С придружително писмо с изх. № 43962 /01.08.2022 г., получено на 04.08.2022 г., длъжникът е уведомен за постановлението за разноски.

На 17.08.2022 г. е депозирана жалба от длъжника с вх. № 78776 /17.08.2022 г., с която се обжалва постановление за разноски с изх. № 43958 /01.08.2022 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена на основание чл. 435, ал. 2, т. 7 ГПК от длъжника по изпълнителното дело чрез процесуален представител - ст. мениджър М.Л.Л.. Доколкото процесуалният закон предвижда преклузивен срок за подаване на жалба срещу действията на съдебния изпълнител в чл. 436 от ГПК - двуседмичен срок от извършване на конкретното действие или узнаването, видно от документите по делото, същата е подадена в срока на обжалване, което я прави процесуално допустима. Като такава жалбата следва да бъде разгледана по същество.

По отношение на жалбата срещу разноските за процесуално представителство:

Въпросът за разноските в изпълнителното производство е свързан с общия принцип

на отговорността за разноси. Правилото на чл. 79 ГПК урежда от кого се понася тази отговорност в изпълнителното производство, а именно - от длъжника, доколкото липсата на доброволно извънсъдебно изпълнение е мотивирала вискателя да инициира принудително изпълнение на съдебно признатото си право. Целта на изпълнителното производство е да замести липсващото доброволно изпълнение - да даде защита на съдебно признатото право чрез неговото принудително удовлетворяване. Отговорността за разноси по чл. 79 ГПК е своеобразна санкция за неизправния длъжник - същата обаче не е и не следва да се превръща в средство за неоснователно обогатяване, в съответствие с общите принципи за забрана за злоупотреба с процесуални права, справедливост и достъп до правосъдие. Поради това процесуалната възможност за намаляване на разноските за адвокатско възнаграждение съществува както в исковото, така и в изпълнителното производство. Съдът, както и съдебният изпълнител, следва да определят такъв размер на възнаграждението, който да отговаря на критериите в чл. 36, ал. 2 от ЗАдв. - да е „справедлив и обоснован“, т.е. да е съразмерен на действително осъществената правна защита и съдействие, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

Съобразно чл. 426, ал. 1 ГПК съдебният изпълнител пристъпва към изпълнение по молба на заинтересованата страна на основание представен изпълнителен лист или друг акт подлежащ на изпълнение. Безспорно на основание чл. 79, ал. 1 ГПК на длъжника по изпълнението се възлагат разноси, извършени от вискателя, включително за адвокатски хонорар.

В случая по делото е установено от представените доказателства, че вискателите са били представлявани по изпълнителното дело от адвокат, който са ангажирали по договор за правна помощ съдействие, като са му заплатили възнаграждение от по 400 лв., всеки от вискателите, за водене и за образуване на изпълнителното дело.

По изпълнителното дело всеки от вискателите е носител на вземане за сумите, за които е образувано изпълнителното дело, това изпълнително дело е образувано за цялото вземане, което е било прехвърлено на вискателите. С договора за цесия носителят на вземането, посочен в изпълнителния лист е прехвърлили на вискателите цялото свое вземане по изпълнителния лист. Така установеното не позволява извод, че вискателите, образувайки делото и плащайки на адвокат за същото са злоупотребили с права. Такъв извод не може да се обоснове и от представените покани за доброволно изпълнение, защото те са по изпълнителни дела с други вискатели. Само по едно от тези други дела вискател е и „Г.С.У.“ООД, но това не е достатъчно да се приеме, че процесното поведение има белези на злоупотреба с право.

Съгласно чл. 10 НМРАВ за процесуално представителство, защита и съдействие по изпълнително дело възнаграждението е определено съгласно т. 1 - 4 от същата разпоредба. В тях е предвидено, че за образуване на изпълнително дело се дължи - 200,00 лв. (в ред. на НМРАВ към датата на образуване на изпълнителното производство); за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания до 1000,00 лв. - 200,00 лв., и за

вземания над 1000 лв. - 1/2 от съответното възнаграждение по чл. 7, ал. 2, т. 2-7. Тъй като вискателите са представлявани от процесуален представител при инициране на изпълнителното производство на основание чл. 10, т. 1 НМРАВ се дължи адвокатско възнаграждение за образуване на производството в размер на по 200,00 лв. (400 лв. общо за двамата вискатели). Ето защо законосъобразно съдебният изпълнител е намалил до минимален размер дължимото адвокатско възнаграждение по изпълнителното производство. Няма основание да не се приложат разпоредбите на Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения, поради което жалбата в тази част е неоснователна.

По отношение определената пропорционална такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ:

Съгласно чл. 78, ал. 2 ЗЧСИ размерът на таксите и видът на разноските по изпълнението се определят с тарифа на Министерски съвет по предложение на министъра на правосъдието след съгласуване с камарата. В раздел II от т. 20 до т. 27а вкл. от ТТР към ЗЧСИ изрично е посочено за кои действия и в какъв размер се начисляват пропорционални такси, а текстът на чл. 31 от раздел VI, Допълнителни разноски изрично посочва видовете разноски по изпълнението. Съгласно чл. 79, ал. 1 ГПК разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, а по силата на ал. 2 - когато таксите по изпълнението не са внесени от вискателя, се събират от длъжника. Изключение е предвидено съгласно чл. 79, ал. 1 ГПК в следните случаи: когато делото се прекрати съгласно чл. 433, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство, когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда и по новата т. 3 - за изпълнителни способности, които не са приложени.

При изпълнение на задължения за парични вземания съдебният изпълнител събира и т. нар. окончателна такса, държавният - по чл. 53 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК (приета с ПМС № 38 от 27.02.2008 г., обн., ДВ, бр. 22 от 28.02.2008 г., доп., бр. 50 от 30.05.2008 г.), а частният - по чл. 26 от Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители (приета с ПМС № 92 от 19.04.2006 г., обн., ДВ, бр. 35 от 28.04.2006 г.). В т. 26 от Тарифата е регламентирана пропорционална такса, която е за изпълнение на парично вземане се събира такса върху събраната сума, като същата съобразно размера е 91,14 лева. Предвид горното съдът намира, че таксата по т. 26 от Тарифата за събраните суми от 109,37 лв. следва да бъде намалена на 91,14 лв. При така възприето жалба е основателна за сумата от 18,23 лв. такса по т. 26 от Тарифата.

По отговорността за разноски:

Съдът приема, че в това производство по жалба по чл. 435, ал. 2, т. 7 ГПК разноски не се дължат. Общото правило за дължимост на разноски в производството по чл. 435 ГПК не е приложимо за хипотезата на жалба в частта за начислени от ЧСИ разноски по изпълнението. За този извод съдът съобрази, че от начислените разноски може да се оплаче не само длъжникът, но и вискателят. Това е така, защото всяка страна в производство по ГПК може да е недоволна от разпределението на отговорността за разноски. За разноските в изпълнителното производство страната следва първоначално да сезира с възражение съдебния изпълнител, а ако остане недоволна от произнасянето на съдебния изпълнител, то

може да сезира съда с жалба срещу постановлението в частта за разносните. Така уреденото производство е идентично с това по чл. 248 ГПК, поради което и съдът приема, че за производството с предмет отговорността за разноски в изпълнителното дело приложими са правилата за производството по чл. 248 ГПК по исковото дело. Производството по чл. 248 ГПК е продължение на делото във връзка с дължимостта и размера на направените съдебните разноски по делото. Това производство не е самостоятелно, а е способ за защита срещу неправилен съдебен акт в частта за разносните по делото без да се обжалва решението по предмета на делото. Произнасянето на съда по молба по чл. 248 ГПК е по направено искане за коригиране на съдебен акт, за който вече съдебни разноски са присъдени и за това производство не се следват нови съдебни разноски. Предметът на производство по чл. 248 ГПК не е самостоятелен като предмет на адвокатска защита и не следва да се допуска кумулиране на нови задължения за разноски в процеса относно дължимите съдебни разноски. По същите съображения не се дължат съдебни разноски и за производството по обжалване на определението по чл. 248 ГПК. Не следва да се допуска кумулиране на нови задължения за съдебни разноски в процеса относно разносните. В този смисъл са: определение № 254/05.08.2020 г. по ч. т. д. № 810/2020 г. на ВКС, 1-во т. о.; определение № 278/01.07.2020 г. по ч. гр. д. № 1338/2020 г. на ВКС, 3-то г. о.; определение № 75/14.02.2019 г. по ч. гр. д. № 4561/2018 г. на ВКС, 3-то г. о. и др. При така възприето искането на страните за присъждане на съдебни разноски не следва да се уважава.

Водим от горното и на основание чл. 437, ал. 1 - ал. 4 ГПК във връзка с чл. 435, ал. 2 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ постановление за разноски от 01.08.2022 г. с изх. № 43958/01.08.2022 г. по изпълнително дело № 20228510402027 по описа на ЧСИ М.П., рег. № 851 на КЧСИ, в частта, с която е отказано да се намали таксата по т. 26 от Тарифата за таксите към ЗЧСИ и вместо него постановява:

ИЗМЕНЯ постановление за разноски, обективизирано в поканата за доброволно изпълнение изх. № 40710/15.07.2022 г. по изпълнително дело № 20228510402027 по описа на ЧСИ М.П., рег. № 851 на КЧСИ, като НАМАЛЯВА начислената такса по т. 26 Тарифата за таксите и разносните към ЗЧСИ със сумата от 18,23 лв.

ОТХВЪРЛЯ в останалата част като неоснователна жалба вх. № 78776/17.08.2022 г. по входящия регистър на ЧСИ М.П., рег. № 851 на КЧСИ, депозирана от длъжника по изпълнението – „С.В.“ АД, ЕИК *****.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 437, ал. 4 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____